

Pasvalio Mariaus Katiliškio viešosios bibliotekos konkursui

Kotryna Čerkauskaitė

Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos 2b klasės mokinė

EILĖRAŠČIAI

Kai...

Kai ištiestos rankos sprindis ir primerkta akis nuo vakarinio horizonto atskiria saulę...
Kai kryptingai ir vingiuotai judi 90 km / h greičiu...
Kai apšvietimas sužadina romantiškus jausmus...
Kai nebegali negalvoti apie kelioninę nuotaiką...
Kai švelniai akinanti saulė priverčia šypsotis...
Kai žinai, kad namie tavęs laukia šalta kava ir vakarykščio pyrago likučiai...
Kai jauti, jog jau kvėpdama rytinį rūką matysi savo namo siluetą...
Visa tai nuteikia lyg ir (be)priežastiškai linksmai.

Kartą

Buvo vakaras.
Pažvelgiau pro langą.
Supratau: pabaiga...
Pasaulio.
Už lango laikas...
Pagreitėjęs?
Nebėra horizonto.
Kur dangus tokios pat spalvos
Kaip žemė.
Balta.
Nėra žmonių.
Tik tai, kas negyva.
Namie ramu.
Pernelyg.
Vienatvė.
Likau viena...
Pasaulis išnyko.
Miestas užmigo.
Šviesos dega tik mano manuose.
Nebegirdžiu.
Nebematau.
Nebejaučiu.
Tuomet toks bus jausmas...
Atsibudau.

Rytas

Mus pažadino uodo zyzimas –
Žadintuvo čirškimas,
Mus prikėlė ryto žara –
Nugalėta mėnulio šviesa,
Mes pakilę išgėrėme rasą –
Sumaišytą tik su kava,
Pasijutę it alkanos šarkos –
Išsikepę medžių rankas,
Vėl užmigom, pabudom nesakę –
Užliūliavom ežerines bangas.

Prabėgo

Dabar yra dabar.
Ir štai prabėgo.
Ir tas dabar pavirs tuoj praeitim.
Dabar yra dabar.
Viena minutė miego.
Paskęs tuoj tūkstančių sapnų būtin.
Dabar yra dabar.
Žvaigždė arabo vieno.
Nukris juodon skylėton praeitin.
Dabar yra dabar.
Nekeiski nieko.
Tai virto jau tava būtim.

Trieiliai

*

Pavasaris ten
Kvatoja įgrisus tylą
Po mano langu

*

Čia šiurkštus tylus
Leidžiasi rudens lietus
Krentantys lapai

*

Sirgalių minia
Jau trispalvės pražydo
Sujudę lapai

*

Klampi duobėta
Ten žaidimų aikštelė
Naujas arimas

*

Juodi taškėliai
Sutepė pilką lapą
Išskrenda žąsys

*

Garsas žaidimo
Kai ir vaikai nurimo
Krenta obuoliai

*

Garsiai lyg miegas
Medeliai šoko valsą
Naktinis vėjas

Ir tada tu mane atrasi –
Paskendusią ateityje...
Ir tada galbūt tu suprasi –
Kodėl aš tylėjau... gal ne.
Ir tada galbūt tu išeisi.
Paliksi pravertas duris,
Kad galėčiau vytis it vaikas.
Ir galbūt tada nieks neįvyks.

Požiūris

Paskandink tu kūną oro glėbyje.
Pasiversk tu sielą vėjo dainele.
Dulkės tegu lieka tavo žemele.
Nesirišk prie nieko stora virvele.
Skrisk! Drugiai palieka plaučius, akeles.
Lyg viršaus užlieti esame čia mes
Vandeniui ar žemėm, turtais – pinigais!
Skundžiamės čia viskuo: oru ir vargais.

...Tinklelius supynė mūsų ego lėlės.
Sako jos, kad būsim mes tik vėlės.
Smėlis tau tarp pirštų drugeliu plasnoja,
Sako jis, kad...

Mirštam mes tik kūnais,
O mūs sielos grįžta drugeliu, perkūnais...
Ko klausyti? -- Sako mano ego tiesą!!
O drugiai lai miršta ir dulkelės lieka.

Kodėl mane garsi tylą kankina?
Norėdama girdėti – negirdžiu...
Ir kas dabar sudrums tą sunkią tylą?
O kas išgelbės ją jau nuo garsų?
Ir sėdžiu čia lyg mažas vaikas...
Pasirinkimo, rodos, neturiu.
Išgelbėti mane atėjo laikas,
Bet didvyrių tyloj nesurandu.

Sapnuosiu kas naktį sapnus,
Pabudus ryte atsiminsiu –
Kas buvo tenai, o gal bus,
Sau laimę raktu atrakinsiu,
Braidysiu rytais po laukus,
Tą veidą laukuos prisiminsiu,
Girdėsiu nebūtus žodžius,
Kalbas svetimas aš mokinsiuos
Ir laimę apkabinusi
Stovėsiu dabartyje,
Sapnų duris atrakinusi
Pilnatvę jausiu šalia.

Už krūmo slepiasi sodas,
Už kieto akmens – du kalnai,
Pasaulis nėra juk vienodas,
Galvoju: ar tu jį žinai?
Kaip laimė tada nusiminus
Pravirko šiltu lietumi,
Kaip gyvą pušį kaip kryžių
Nukirto dangus akimi!
Išeiti neatsigrėžus,
Palikus laimę šalia,
Gali tu, bet ar paneši
Tą sunkią našlą – save?

Lietus (diptikas)

1.

Vakarop.
Lyja.
Man patinka lietus.
Tada jokie nepažįstamieji nepastebi ašarų.
Nebando nuraminti.
Paskendusios balose gatvės.
Atsispindi šviesos.
Ledas persmelkia širdį.
Šalta.
Aš nusprendžiau.
Daugiaaukščio skardis prieš kojas.
Atsisveikinu su kūriniiais.
Visus savo knygos lapus suplėšau.
Jie grakščiai nubloškiami lietaus krenta žemyn.
Man patinka lietus.
Jis nuplauna kraują.
Liudininkės šviesos išduos mane.
Jau pasirinkau.
Užsimerkiu.
Nesakau sudie.

2.

Jaučiu šilumą iš tamsos.
Šviesu.
Guliu.
Skausmingai pramerkiu akį.
Viskas steriliai balta.
Bejėgiškai užsimerkiu.
Nejaučiu laiko.
Nieko nejaučiu.
Staiga viltingas balsas:
– Tu pasveiksi.
Jis padėjo kažką šalia manęs.
Išeidamas:
– Iki.

Tyla.
– Kada nors susitiksiu.
Užsidarančių durų garsas. Išnyko.
Miegas.
Skausmas.
Miegas.
Skausmas.
Miegas...
Pagaliau.
Randu truputį jėgų.
Skausmingai prasimerkiu.
Šalia manęs knyga.
Susiliejudi.
Paplyšusi.
Bet patvarkyta.
Surišta.
Labai pažįstama ir artima.
Tariau:
– Gyvensiu.
Laikas.
Gyvenu.
Nors dar nemačiau balso.
Gyvenu, kad pamatyčiau.
Pasirinkau.
Gyventi, padėkoti.
Nebemėgstu lietaus.

Ji

Ji stovėjo ten.
Neužsimerkusi.
Nežiūrėjo niekur.
Akys juodos, nežiūrimos.
Vos pečius siekiantys ugniniai plaukai.
Ideali nosis.
Siauros, liūdnos persikinės lūpos.
Anoreksiški skruostikauliai.
Rankoje – gitaros dėklas.
Kūną dengė ilgas juodas paltas.

Mergina numetė gitaros dėklą prieš save.
Ji giliai užsimerkė.

Daugiau nieko.
Vaizdas nutrūko.
Nebesustabdomu greičiu pralėkė traukinys.
Juoda dėmė išnyko siaube.
Jos sprendimas.
Visko pabaiga.